

nogen Understøttelse. Jeg troer nemlig, at det, naar man betragter denne Sag, vil vise sig, at der ikke er nogen Skyld hos nogen af de Personer, der have havt med Sagen at gjøre, idetmindste er det ikke oplyst, at noget Saadant er Tilfælde. De Umyndige have lidt Tabet, uagtet Alt, hvad Lovgivningen har foreskrevet, er iagttaget, og det maa altsaa betragtes som et reent Uheld, der er tilstødt dem, men et saadant Uheld, der kan tilstøde Enhver, selv ved den omhyggeligste Bestyrelse af sine Affairer, kan der ikke være nogen Anledning for Staten til at erstatte. Skulde der være Spørgsmaal om at erstatte de Tab, som lides ved Administrationen af Umyndiges Midler, saa troer jeg snarere, det skulde være i saadanne Tilfælde, hvor de Mænd, som Staten har sat til at bestyre disse Midler, med Hensyn til hvilke der er en Tvang for de Umyndige til at lade dem bestyre af disse Mænd, have gjort sig skyldige i uredelig eller misligt Forhold og ikke selv ere istand til at erstatte Tabet. Jeg troer heller ikke, at der i de Omstændigheder, der her foreligge, er nogen Anledning til at rette en Opfordring til Ministeriet om at undersøge, hvorvidt den bestaaende Lovgivning angaaende Umvendiges Midler er fyldestgjørende. Jeg maa, i Overensstemmelse med hvad den høitærede Minister har erklæret, antage, at den virkelig er fyldestgjørende, og at de Tilfælde, hvori der lides Tab, ere overordentligt sjældne; det, hvorpaa det ved denne Leilighed væsentligt kommer an, er Taxationsforretningerne og en omhyggelig Bedømmelse af dem. Derimod kunde det være, at der paa et andet Punkt kunde være Noget at forandre med Hensyn til Lovgivningen om Bestyrelsen af Umvendiges Midler, det er navnlig med Hensyn til Overformynderibestyrelsen, og i den Henseende vil jeg tillade mig at spørge den høitærede Justitsminister, hvorvidt han er sindet at foretage Noget til en bedre Ordning af denne, navnlig i Njøbstæderne, idet det jo er bekendt, at der allerede i Thinget har været Forhandlinger derom, og at den tidligere Justits-

minister har beskæftiget sig med Arbejder i den Retning.

Thune: Jeg skal blot tillade mig at sige et Par Ord om den Sag, der her ligger for, nemlig om Benyttelsen af Fangernes Arbeidskraft. I tidligere Tider gjorde Staten Meget for at fremme den indenlandske Industri; den gjorde store Opoffrelser i den Retning og bevilgede Penge til dens Fremme; det Forslag, som derimod her foreligger, gaaer i modsat Retning. Omendkjendt Sagen mere end jeg kan hylde den fri Concurrence, maa jeg dog være enig med min Nabo (Lindahl) i, at det ikke kan kaldes en frie Concurrence, naar Fangerne concurrere med Haandværkeren og den Industriadrivende. Jeg erkjender; at det vil være meget vanskeligt for Fængselsbestyrelsen paa anden Maade fordeelagtigere at kunne beskæftige Fangerne end ved private Entreprenører, og i saa Henseende slutter jeg mig gjerne til, hvad den ærede Rigsdagsmand for Holst Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har sagt. Jeg erkjender ogsaa, at det er meget vanskeligt at afskille Haandværksdrift og Fabrikdrift fra hinanden, thi i det Dieblik, at der f. Ex. synes et Par Sko, da er det Haandværksdrift, men bliver der syet 100 Par Sko paa eengang, saa bliver det til Fabrikdrift, og jeg kan derfor fra mit Standpunkt lige saa lidt sige Noget imod, at Fangerne blive beskæftigede af private Entreprenører, som jeg kan sige Noget imod, at de anvendes, hvad enten det nu er til Haandværksdrift eller til Fabrikdrift. Man bør i alle mulige Henseender have Frihed til at gjøre det, der maatte vise sig fordeelagtigt. Det Eneste, jeg har at indvende imod Forslaget, er for det Første, at Fangerne blive leiede ud til een privat Mand; for det Andet, at denne private Mand udstyres med en stor Capital af Staten, og for det Tredie, at man paatænker at leie dem ud paa et længere Aaremaal; og jeg skal nærmere tillade mig at fremsætte mine Grunde derfor.